

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

2. Amplius confirmantur dicta efficacissima ratione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

Quæst. III. Vtrum materia signata, &c. 291

propriam materiam primam huius individui, quæ si consideretur sine tali connotatione, quia eadem materia sub hac, & illa forma substantiali indifferenter, & simul connotat ex se hæc vel illa accidentia, & sic infinita, quare materia prima sub hac forma non definit habere connotationem, quam antea habebat, quia illa connotatio non distinguitur à materia prima cum ab aduersarijs, v. g. Caietano dicatur, nihil aliud esse connotationem illam, quam virtutem præconcentivam, & esse radicem accidentium, quod totum eadem entitas, & essentia est materia prima; sed materia prima cum sua entitate, & essentia est indifferens ad infinita individua: ergo materia prima cum illa connotatione est indifferens.

Præterea, quia neque Auctores possunt loqui in hoc sensu, neque in eo esse vota illorum sententia, quia ipsi dicant quantitatem ex propria ratione, & effectum formali distinguere vnum individuum ab alio: ergo non convenit illi hoc ratione aliarum qualitatum, seu dispositionum; alioquin non materia signata quantitate, sed materia quantitate signata qualitatibus deberet dici principium individuationis, qui modus loquendi est contra ipsos.

SVBSECTIO II.

Amplius confirmantur dicta efficacissima ratione.

Quia materia prima ideo est principium intrinsecum individuationis compositi substantialis, quia ipsa in se individua substantia est: sed non est in se individua substantia per ordinem ad quantitatem: ergo non est principium intrinsecum individuationis substantiæ per ordinem ad quantitatem. Maior est evidens, quia nemo dat quod non habet, nec effectus accipit à causa quod non continetur in causa, & principio; unde si materia prima formaliter non esset substantia, sed accidens, non posset esse principium intrinsecum substantiæ, quatenus substantia est, & ideo Caietanus, cum quo pugnamus, negat quantitatem formaliter efficientem materiam primam esse intrinsecum principium individuationis compositi, quia individuatō compositi est substantia, & quantitas formaliter non est substantia, sed accidens; & contra asserit, materiam ut radicem quantitatis esse principium individuationis compositi, quia totum esse materiæ adhuc ut radicis, est substantia: sed materia prima non solum est principium intrinsecum compositi, ut substantiæ, sed etiam compositi ut individui, & compositum non solum accipit à materia esse substantiæ, sed peculiari modo, & principaliori esse individui: ergo in tantum materia prima est principium intrinsecum individuationis compositi, in quantum in se est individua singularis, & determinata substantia.

Minor prima, & præcipua, in qua est tota difficultas, sic demonstratur, quia materia prima secundum se, & quatenus est hæc, & individua substantia non solum est radix vnius individui quantitatis, neque connotat, aut respicit vnam duntaxat individuum, & singularem quantitatem, sed potius infinitas quantitates numero distinctas, & infinitas qualitates, quia respectu infinitarum est indifferens secundum se eadem numero materia prima, neque respicit vnam potius, quam aliam,

P. R. Ideph. de Penafiel, Theol. Schol. Tom. I.

sed omnes æque infinitas.

Atqui neque ab omnibus simul, neque ab vna particulari potest constitui in esse individua: ergo nullo modo constituitur in esse individua materia prima, hæc per ordinem ad quantitatem, aut terminative extrinsece à quantitate.

Hæc minor, quantum ad primam partem est evidens, quia infinitæ quantitates numero distinctæ, & qualitates sunt diversæ inter se, & distinctæ; & inter qualitates, quas ultimo respicit dantur multæ, quæ habent oppositionem propriam; sed infinitæ individua, diversæ, distinctæ, & oppositæ causæ, indeterminatæ quæ non possunt concurrere ad vnam determinatam individuationem, & ideo Caietanus asserit, compositum non individuari in ordine ad infinita accidentia, quia compositum est vnum singulare determinatum, & infinita accidentia sunt indeterminata causa: atqui effectus determinatus non potest progredi ab indeterminata causa: ergo individuatō hæc singularis, & determinata non potest esse per ordinem ad infinita, & indeterminata principia propter proportionem, quam debet habere principiatum cum principio, aliàs causa, vel principium daret effectui, quod non habet; sed collectio illa omnium qualitatum, & quantitatum non habet esse determinatum, sed infinitum, & indeterminatum: ergo non potest esse principium huius singularis, & determinatæ individuationis; unde hæc individuatō materiæ primæ non potest sumi in ordine ad totam collectionem accidentium, præsertim quia si materia prima esset individua, hæc, & singularis per ordinem ad totam collectionem, etiam compositum hoc esset individuum per ordinem ad totam infinitam collectionem accidentium; sed hoc est omnino falsum in vestra sententia, ac proinde totis viribus negatis hoc, & asseritis per ordinem ad determinatam hæc, & individua accidentia individuari compositum: ergo materia prima non est hæc, & individua per infinitam collectionem accidentium, seu per ordinem ad illam: sequela illa maioris sic patet; quia totum esse individuationis compositi sumitur à materia prima; sed non sumitur à materia prima nisi in ordine ad accidentia, in ordine ad quæ individuatur ipsa materia prima, quia materia prima non alio modo individuatur compositum nisi dando suam ipsam individuationem, & singularem entitatem composito, eo modo quo in se habet formalissime, & non alio modo, & ideo materia prima non est principium extrinsecum, sed intrinsecum individuationis compositi: ergo si per vos formalissime materia prima individuatur in ordine ad infinitam collectionem accidentium: certe materia prima constituit compositum in esse individui, & singularis per ordinem ad infinitam collectionem accidentium, & compositum habebit suam individuationem in ordine ad talem collectionem infinitam, & indeterminatam, quod est falsissimum ut patet ex dictis; quod hoc exemplo declaratur. Nam plura obiecta non individuatur vnam visionem, præcipue si illa sunt disparata opposita, & infinita; unde vna visio, aut vna intellectio creata individua non potest repræsentare infinita obiecta disparata: ergo individuatō totius determinati, & singularis non potest esse per ordinem ad infinitam collectionem accidentium, quia sicut se habet ordo visionis ad obiecta, ita se habet ordo individuationis ad accidentia per vos.

- 46 Secunda pars illius minoris præcipue sic demonstratur, quia hæc, & individua singularis materia omnes quantitates, & qualitates ex se, & quantum est ex parte suæ individue substantiæ æque respicit sine discrimine, & differentia, & ratio est manifesta in sententia Thomistarum, quia hæc, & individua materia prima sicut non recipit accidentia immediate ratione sui, quia non recipiuntur immediate in materia prima, sed in toto composito; ita non respicit illa ratione sui, sed ratione compositi; sed hæc individua materia prima æque respicit quantum est ex se sine discrimine, & inæqualitate vlla infinitas formas substantiales, & infinita composita, ut late demonstratum manet in Physicis: ergo sine vlllo discrimine, & æqualiter respicit quantitates, & accidentia reliqua infinita: ergo à nulla potius quam ab alia in particulari individuatur hæc materia prima; consequentia est evidens, quia materia prima per vos individuatur per illum ordinem ad quantitates, & qualitates; sed ille ordo materiæ primæ, quia est vnus, & indivisibilis in materia prima, non est magis ad vnā quantitatem, quam ad aliam, nec potius respicit vnā, quam aliam, sed æque omnes sine vlllo discrimine, & inæqualitate: ergo non individuatur potius per ordinem ad vnā, quam ad aliam, quia non est maior ratio vnus, quam alterius: ergo per ordinem ad nullam, individuatur, sicut ipsa materia prima non potest individuari per ordinem ad vnā formam substantialem potius quam aliam, quia materia prima individuatur per ordinem, quem in se habet, & non per ordinem, quem non habet in se; sed materia prima non habet ordinem in se potius ad vnā formam, quam ad aliam: ergo non individuatur per ordinem potius ad vnā, quam ad aliam; sic similiter materia prima individuatur per ordinem quem in se habet formaliter ad accidentia; sed in se non habet ordinem potius ad hoc accidens, quam ad illud: ergo nullo modo individuatur per ordinem ad vnā potius quantitatem, quam ad aliam, ad vnū potius accidens, quam ad aliud.
- 47 Maior illa (quæ incipit: Minor prima, & præcipua) sic demonstratur; quia materia prima ex se, & ex parte sui est radix omnium illarum quantitarum, quas potest recipere; sed potest recipere infinitas, & non vnā potius, quam aliam: ergo est radix infinitarum quantitarum, & est indifferens ad illas.
- 48 Confirmatur: quia materia prima est radix quantitatum, & accidentium, & respicit illa per ordinem ad compositum, & ad formam; sed respicit infinita composita, & infinitas formas: ergo connotat infinitas quantitates, & accidentia, & est radix illorum; sed licet non connotaret infinita accidentia, nec esset indifferens ad infinita, sine dubio connotaret quam plurima, & esset radix plurimorum, ac per consequens esset indifferens ad plura accidentia solo numero distincta, quod est sufficiens ad nostrum argumentum: ergo ordo ad quantitatem non potest individuare materiam primam. Antecedens, supposita sententia contraria, meo videri est evidens; quia quantitas cum recipiatur in toto composito destructo hoc composito, destruitur hæc quantitas, & producto alio composito novo, producit alia quantitas, & hoc à principio mundi vsque ad præsentē diem; sed tunc remanet eadem materia prima, ut demonstratum est late lib. 1. *Physic. disp. de materia*

prima: ergo eadem materia prima recipit, respicit plures quantitates, est indifferens ad illas, & est radix plurimarum solo numero distinctarum.

Consequentia prima probatur, (& erit confirmatio nova præcipui argumenti in hac subsectione positi) materiam primam individuari à quantitate, esset quod hæc numero materia prima, esset hæc ratione huius quantitatis, sicut secundum aduersarios forma individuatur à materia, quia ratione huius materiæ est hæc forma; sed materia prima non est hæc ratione huius quantitatis: ergo non individuatur ab hac quantitate. Minor meo videri est evidens; quia vel materia sub quantitate habet hanc differentiam individualem, per quam distinguitur numero ab alia materia, & quam habet sub quantitate B, vel non habet illam eandem differentiam individualem: ergo materia prima distinguitur à sua differentia individuali: patet evidenter vltima consequentia. Illud, quod potest esse sine alio realiter, distinguitur realiter ab illo; sed materia prima potest esse sine hac numero differentia individuali, quam habet sub quantitate A: ergo materia prima distinguitur à sua differentia individuali, quod negant omnes Thomistæ, & nos probavimus in Logica; imo ipsi Scotistæ, qui cum Scoto dicunt, differentiam individualem distingui à natura specifica, non concedunt quod materia prima mutet differentias individuales, quia licet concedant distinctionem ex natura rei, nihilominus concedunt identitatem realem inter illas, quæ non patitur separationem earundem.

Confirmatur hoc; ideo colligitur evidenter, existentiam materiæ primæ distingui à parte rei ab ipsa in sententia Thomistica, quia materia prima mutat existentias quas habet à forma; sed materia prima secundum aduersarios habet individuationem in ordine ad quantitates: ergo si mutat quantitates, mutat individuationes; ne ergo hoc dicatur, dicendum est, quod materia prima eandem differentiam individualem habet sub quantitate A, & sub quantitate B, & sub omnibus quantitatibus: ergo materia prima non individuatur à quantitate. Probatur consequentia: illud individuatur ab altero, ex quo colligitur individuatio illius per evidentem consequentiam; sed ex hac quantitate non colligitur per evidentem consequentiam individuatio huius materiæ primæ: ergo hæc materia prima non individuatur ab hac quantitate. Maior meo videri est evidens in omni sententia; nam ideo asserunt aduersarij, quod hæc forma individuatur ab hac materia, quia ex hac materia sequitur per evidentem consequentiam hæc forma; ut est hæc materia formaliter: ergo est hæc forma, ut concedunt aduersarij, & in nostris principijs, ideo res individuatur à quantitate propria, quia evidenter colligitur, est propria entitas huius rei: ergo est hæc entitas, & non alia, & ideo colligimus, evidenter hoc agens non esse principium radicale individuationis huius effectus, quia non necessario sequitur; operatur hoc agens, scilicet Deus: ergo est hoc individuum, & ideo asserunt Thomistæ formam esse principium specificationis compositi radicale, quia ex hac forma species sequitur, necessario hoc compositum in specie, ut est forma rationalis: ergo est homo, & ratio huius est evidens; quia hic loquimur de principijs in ordine ad causandam scientiam, quæ debent esse talis conditionis,

Quaest. III. Vtrum materia signata, &c. 293

conditionis, vt ex principio necessario colligatur id, quod sequitur ex illo, & quando non sequitur necessario quærimus aliud principium, ex quo necessario sequatur, & cum quo necessario connectatur, nam ideo colligimus euidenter, animal non esse principium necessarium quantitatis, quia potest dari eadem quantitas, etiam si non detur animal, & ideo quærimus aliud principium, cum quo connectatur necessario quantitas; sed hæc materia prima cum hac differentia individuali potest esse sine hac quantitate formaliter, & radicaliter cum hac, & cum infinitis: ergo hæc numero quantitas non est principium necessarium huius materie; & idem argumentum fit de forma, quæ non potest individuari ab hac materia, quia hæc mea forma rationalis eadem cum eadem differentia individuali poterat esse sub quacunque materia prima, & respicit omnes materias primas æqualiter: ergo hæc materia prima non est principium intrinsecum necessarium, & radicale individuationis huius forme. Antecedens meo videri est evidens, vt constat clare in nutritione, ratione cuius idem animus rationalis informat materias aliorum compositorum: ergo poterat succedere, quod illa materia; quæ acquiritur per nutritionem esset sub forma sanguinis materni, & disponderetur in prima generatione; sed materia, quæ acquiritur per nutritionem est distincta ab illa, quam informat animus in prima productione: ergo idem numero animus potuit esse sub diversis materijs numero distinctis: ergo non individuatur ab illis.

¶ Dices, quod materia prima præcisa quantitate, manet eadem negative, non autem positive, quod ita explicant Capreolus, & Bannes, in materia enim prima aiunt dari duplicem vnitatem, vnam quam vocant negativam, & quam semper retinet materia sub diversis formis substantialibus, quia eadem materia prima quæ est sub forma viventis, fuit sub forma embionis, & erit postea sub forma cadaveris, & hanc vnitatem habet materia prima per ordinem ad collectionem omnium quantitatum, & dimensionum, quarum radicaliter est capax; aliam vnitatem considerant, positivam quatenus materia prima secundum individuationem positive pertinet ad speciem naturæ humanæ in tali individuo, scilicet Petro, tanquam pars essentialis illius, & hæc vnitatem sumitur per ordinem radicalem ad hanc quantitatem Petri, quæ quantitas tantum se habet, vt terminus ad individuationem Petri, quia variata hæc quantitate, non manet materia sic positive vna numero, eo quod iam non pertineat ad hoc numero compositum, sed ad aliud alterius speciei, & sic non est eadem numero positive, sed distincta numero positive.

¶ Sed licet iam supra refutata maneat hæc solutio, nihilominus sic insurgo primo, contra illam: ergo materia prima ratione forme substantialis est positive hæc: patet consequentia. Ratione illius est positive hæc materia prima, ratione cuius pertinet ad hoc individuum humanum, & non ad aliud; sed ratione forme Petri pertinet ad hoc individuum humanum: ergo ratione forme substantialis Petri est hæc positive materia prima, quod negant adversarij contra Durandum. Maior est solutio adversariorum: probatur minor, ratione illius pertinet materia ad hoc individuum Petri, ratione cuius est impossibile quod non pertineat ad illud, & quo posito, etiam si mutentur alia, ne-

cessario pertinet ad hoc individuum, & non ad aliud; sed hoc totum habet materia ratione forme substantialis: ergo forma substantialis est id ratione cuius materia prima est hæc positive. Maior meo videri est evidens, quia illud est ratio formalis, & ultimum constitutivum alicuius, quo posito in subiecto, vel quasi subiecto, & ablato quocunque alio, ponitur effectus, vel constitutum; ideo enim colligimus euidenter, animum rationalem esse constitutivum hominis ultimum, quia posito animo rationali in subiecto, quocunque ablato, vel non posito, poneretur homo, & contra eum, qui diceret, materiam primam ultimo constituere hominem, quatenus ordinatur ad quantitatem, non esse alius modus argumentandi, nisi quia posito animo rationali in materia (& loquor de materia sibi naturali) etiam si non ponatur quantitas, erit homo; probatur minor, posito animo rationali Petri in hac materia, etiam si per possibile, aut impossibile, non poneretur quantitas, materia prima positive pertineret potius ad hoc individuum humanum Petri, vt pars essentialis illius, quam ad aliud alterius speciei; sed ratione illius materia prima est hæc positive, ratione cuius ita pertinet ad hoc individuum potius, quam ad aliud: ergo materia prima ratione forme substantialis est hæc numero positive. Maior meo videri est evidens, quia tunc materia prima pertinet potius ad hoc individuum, quam ad aliud, quando componit potius hoc individuum, quam aliud; vt explicant adversarij in sua solutione; sed tunc componeret potius hoc individuum, scilicet Petrum, quam aliud: ergo pertineret positive potius ad hoc individuum, quam ad aliud.

SVBSECTIO III.

Aliter confirmatur supradicta ratio.

¶ Via materia prima per se primario, & ratione sui habet propriam individuationem; sed non respicit, nec connotat ratione sui per se accidentia, quantitatem nimirum, qualitatibus, & reliquis accidentibus determinatam, & affectam; sed mediate, & ratione alterius compositi nimirum: ergo materia prima non habet suam, individuationem per ordinem ad accidentia. Maior est certa, quia omne quod datur à parte rei per se, & necessario est hoc singulare, & individuum, vt in Logica demonstratum manet, quia quando alicui per se, & primario repugnat oppositum, alterum oppositum per se, & primario illi convenit: sed rei existenti à parte rei per se, & primario repugnat esse universale, quod est oppositum singulari: ergo per se convenit esse singulare; sed materia prima vere, & per se existit à parte rei: ergo materia prima vere per se primario, & ratione sui habet individuationem propriam, præcipue quia individuat in sententia Thomistica neque realiter, neque ex natura rei distinguitur à prædicatis essentialibus, quæ per se, & primario conveniunt materie primæ: ergo per se, & primario convenit materie primæ individuat, & singularitas.

¶ Minor prima est certissima in sententia adversariorum, quia materia prima respicit accidentia ratione compositi, quia accidentia non sunt actus materie primæ ratione sui, nec recipiuntur in materia prima immediate, & directe, ac primario, sed in toto composito directe ac primario: ergo

Q 3 accidentia